

A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke

Hajnal Magazin

2026. január

Tartalomjegyzék

KIEMELT CIKK	1
ÍGÉRETÜNK MEGÚJÍTÁSA	1
BIBLIAI TANULMÁNYOK	17
AZ IGAZSÁGOSSÁGRA ÖSZTÖNZÉS	17
A TÉKOZLÓ FIÚ PÉLDÁZATA	20
A FARIZEUS ÉS A VÁMSZEDŐ	23
JÉZUS ÉS PÉTER	26
KERESZTÉNY ÉLET ÉS TANÍTÁS	30
A NEMES BEREIAK	30

Kövesse nyomon a Bibliájában!

Ígéletünk megújítása

***„Ha fogadalmat teszel az Úrnak, a te Istenednek,
ne késlekedj annak teljesítésével, mert az bűn
lenne benned, és az Úr, a te Istened, biztosan
megköveteli tőled.”
Mózes 5. könyve 23:21***

Generációk óta az új év kezdete gyakran társul bizonyos új célok kitűzésének elhatározásával. Ez tehát megfelelő idő arra, hogy olyan elkötelezettségekről gondolkodjunk, amelyek javítják életünket. Ahogy belépünk az új, 2026-os évbe, az Úr népének sok tagja is megragadja az alkalmat, hogy ünnepélyesen elmélkedjen az új életben való szentségjárásáról. Újra szentelik magukat, újrafókuszálnak, és magasabb szintű növekedésre törekednek, mint Jézus követői, és hűségesebbek lesznek az Úr iránti elkötelezettségük, áldozatuk és szolgálatuk fogadalmaik betartásában, akár a halálig is.

A naptárunk új lapjának megfordítása kiváló alkalom arra, hogy elgondolkodjunk a véget érő évben a Mennyei Atyánk szerető kezeiből kapott bőséges jóságon, irgalmon és áldásokon. Ezt nagy örömmel és hálával tesszük. Ez az idő arra is alkalmas, hogy

2026. január

fokozott várakozással és reménnyel tekintsünk a jövőbe, mivel egyre több bizonyítékot látunk arra, hogy Krisztus régóta ígért királysága közelebb van, mint amikor először hittünk benne (Róma 13:11). Várjuk, hogy új módon használhassuk időnket, tehetségünket és lehetőségeinket, hogy szolgálhassuk szerető Mennyei Atyánkat és népét. Továbbra is felkészülünk arra, hogy részesüljünk végső terveiben és csodálatos céljában, hogy áldást és békét hozzon a szegény, bűnös és haldokló emberi családnak, és hogy megbékélést biztosítson minden engedelmesnek Krisztus eljövendő békekirályságának irányítása alatt.

Fogadalom tétele

„Fogadalmat tenni” azt jelenti, hogy ünnepélyes ígéretet vagy fogadalmat teszünk, hogy megteszünk valamit. Amikor Urunk Jézus őszinte követője fogadalmat tesz, az tükrözi a testvér szívének állapotát, és a Mennyei Atyának való teljes elkötelezettséget és szolgálatot jelenti. Ez magában foglalja mindazt, amink van, és mindazt, amivé válni szeretnénk. (Zsoltárok 50:5; 1 Péter 2:5). Az Istennek tett fogadalmat teljes szívünkéből kell megtennünk, azzal a szándékkal, hogy betartjuk azt, és hűségesek maradunk hozzá. Dávid fia, Salamon a fogadalom megtételének és hűséges betartásának komolyságáról írt, amikor ezt írta: „Ha ígéretet teszel

Istennek, ne késlekedj a betartásával, mert Isten nem örül a bolondoknak. Tartsd meg mind , amit neki ígértél. Jobb nem mondani semmit, mint ígéretet tenni és nem betartani.” Prédikátor 5:4,5

Élő áldozat

Minden hasonló gondolkodású Isten gyermekét inspirálja Pál apostol bölcs tanácsa, aki így írt: „Ezért, testvéreim, Isten irgalmára kérem titeket, adjátok oda testeteket élő áldozatul, szent és Istennek tetsző áldozatul – ez a ti igazi és megfelelő imádatotok. Ne alkalmazkodjatok e világhoz, hanem újuljatok meg gondolkodásotokban, hogy megvizsgálhassátok, mi az Isten akarata: a jó, a kedves és a tökéletes.” Róma 12:1,2

Pál inspiráló buzdítása, hogy életünket áldozzuk fel a Mennyei Atyának, csak azoknak szól, akik teljes szívükkel és életükkel az Úrnak adták magukat, és Jézus áldozatának vérével igazultak meg (Róma 5:8,9; 1 Péter 1:18,19). Őket hívta el és választotta ki Isten ebben a jelenlegi, áldozatot elfogadó időben. Ahogy Izrael ősi főpapjai feláldozták magukat Istennek, úgy tett Jézus is. „Azokkal a főpapokkal ellentétben, akiknek minden nap áldozatot kellett bemutatniuk, Jézusnak nem kellett ezt tennie. Ők először a saját bűneikért, majd a nép bűneiért áldoztak. Jézus azonban egyszer s mindenkorra

megcselekedte ezt , amikor feláldozta magát a nép bűneiért. A törvény olyan főpapokat nevezett ki, akiket emberi gyengeség korlátozott. De miután a törvényt megadták, Isten esküvel nevezte ki Fiát, és Fia örökre tökéletes Főpap lett.” Zsidók 7:27,28

Az apostol nagyra értékelte azt a kiváltságot, hogy Istennek szentelt életet élhetett. Levelében így emlékeztette szeretett Timóteusát: „Ez a mondás megbízható: ha vele együtt meghalunk, vele együtt is élünk. Ha szenvedünk, vele együtt uralkodunk. Ha tagadjuk őt, ő is tagad minket. Ha hűtlenek vagyunk, ő hűséges marad, mert nem tagadhatja meg önmagát.” 2 Timóteus 2:11-13

A legfontosabb prioritás

Péter apostol Jézus nyomdokaiban való járásunkról beszélt, és hangsúlyozta, hogy ez legyen életünk legfontosabb prioritása. „Ezáltal adott nekünk drága és nagyon nagy ígéreteket, hogy azok által részesüljete az isteni természetben, miután elmenekültetek a bűnös vágyak miatt a világban lévő romlásból. Éppen ezért tegyetek minden erőfeszítést, hogy hiteteket erénynyel, erényeteket tudással, tudásotokat önuralommal, önuralmatokat állhatatossággal, állhatatosságotokat istenfélelemmel, istenfélelmeket testvéri

szeretettel (), testvéri szeretetet pedig szeretettel egészítsétek ki.” 2 Péter 1:4-7

Az apostol így folytatja: „Ezért, testvéreim, még buzgóbban igyekezzetek megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, soha nem fogtok elbukni; így gazdagon meg lesz biztosítva számotokra a belépés a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus örök királyságába.” 2 Péter 1:10,11

Krisztus megszerzése

Pál a filippi gyülekezetnek írt levelében nagyon személyes beszámolót írt saját tapasztalatairól, amelyek számunkra is tanulságosak. Azt írta: „Mindazt, amit nyertem, Krisztusért veszteségnek tartottam. Sőt, mindent veszteségnek tartok a Krisztus Jézus, az én Uram megismerésének felülmúlhatatlan értékéhez képest. Érte mindent elvesztettem, és szemétnek tartom, hogy Krisztust megnyerjem és benne megtaláljam magam, nem a törvényből származó saját igazságommal, hanem a Krisztusban való hitből származó igazságot, az Istentől való, hitből származó igazságot – hogy megismerjem őt és a feltámadásának erejét, és osztozzak szenvedéseiben, hogy halálában hasonlóvá váljak hozzá, hogy minden lehetséges módon elnyerjem a halottak feltámadását.” Filippi 3:7-11

Az apostol azt mondja nekünk, hogy készen állt feladni minden személyes reményét, ambícióját és megtiszteltetését, hogy Krisztus kegyelmét elnyerje. Ugyaneznek kell lennie a kereszténynek is. Minden más érdek és földi előnynek nincs tartós értéke. Ezek jelentéktelenné válnak a mennyei reménységhez képest, és ahhoz, hogy elnyerjük az isteni kegyelmet és áldást, mint „Isten örökösei és Krisztus tárörökösei”. Róma 8:16,17

Jézus példázatokban tanított

A Mester egy fontos tanítást adott nekünk azzal kapcsolatban, hogyan teljesítsük fogadalmat a Mennyei Atyának, amikor elmesélte a tehetségek példázatát. „A mennyek országa ismét egy hosszú útra induló ember történetével illusztrálható. Összehívta szolgáit, és rájuk bízta pénzét, amíg távol van. Az egyiknek öt zsák ezüstöt, a másiknak két zsák ezüstöt, a harmadiknak pedig egy zsák ezüstöt adott, képességeik arányában osztva el. Aztán elindult az útra.” (Máté 25:14,15). Pünkösöd óta Jézus minden szentség követője felelős és elszámoltatható Isten előtt a saját képességei szerint. Ez abban nyilvánul meg, hogy hűségesen használják azt, amivel rendelkeznek, az ő szolgálatában, beleértve az idejüket, befolyásukat és lehetőségeiket. „Bármilyen is adsz, az elfogadható, ha

szívesen adod. És adj , ami van, ne ami nincs.” 2 Korinthus 8:12

Az öt talentum és a kettő

A példabeszéd folytatásában Jézus így szólt: „Az öt ezüstöt kapott szolga befektette a pénzt, és még ötöt nyert hozzá. A két ezüstöt kapott szolga is munkába állt, és még kettőt nyert hozzá. De az egy ezüstöt kapott szolga lyukat ásott a földbe, és elrejtette gazdája pénzét.” Máté 25:16-18

A felelősségteljes sáfárok megkeresik és megtalálják azokat a módszereket és helyeket, ahol felhasználhatják a tehetségüket, amelyet teljes mértékben a Mennyei Atyának szenteltek. Isten Igéjének gondviselése és vezetése alatt a legjobban kihasználják megszentelt bölcsességüket és ítélőképességüket. Kötelességünk tanulmányozni, hogyan használhatjuk a legjobban tehetségünket, hogy a legnagyobb hasznot szerezzük belőle, és dicsőséget és tiszteletet hozzunk az Úrnak. Az egy tehetséggel rendelkező szolga nem tanúsított megfelelő ítélőképességet, hanem gondatlanul eltemette tehetségét földi vágyakban és törekvésekben, jelezve ezzel, hogy nem szereti és nem értékeli Istent az általa kapott áldásokért.

Jézus akkor így szólt: „Hosszú idő múlva gazdájuk visszatért utazásáról, és számon kérte őket, hogyan

használták fel a pénzét. Az öt zsák ezüstöt rábízott „” szolgája előállt öt további zsákkal, és így szólt: „Uram, öt zsák ezüstöt adtál nekem befektetésre, és én ötöt nyertem hozzá. A gazda dicséretben részesítette. Jól van, jó és hűséges szolgám. Hűségesen kezelted ezt a kis összeget, ezért most még több felelősséget adok neked. Gyere, és osztozz gazdád örömeiben! Az a szolga, aki a két ezüstöt kapta, előrelépett, és így szólt: „Uram, két ezüstöt adtál nekem befektetésre, és még kettőt nyertem hozzá. A gazda így szólt: „Jól van, jó és hűséges szolgám. Hűségesen kezelted ezt a kis összeget, ezért most még több felelősséget adok neked. Gyere, és osztozz gazdád örömeiben!” Máté 25:19-23

A példabeszédben szereplő kijelentés, miszerint az Úr később beszámolót kapott szolgálaitól, arra utal, hogy Jézus minden követőjét megítéli aszerint, hogy hűségesen használták-e a tehetségüket, képességeiket és a keresztény életük során kapott lehetőségeket. Péter apostol azt mondta: „Eljött az idő, hogy az ítélet az Isten házában kezdődjön.” (1 Péter 4:17). Ehhez a gondolatához Pál hozzátette: „Dolgozunk azért, hogy jelenlétünkben vagy távollétünkben is elfogadjon minket. Mert mindnyájan meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy mindenki megkapja a testében végzett

cselekedeteiért járó jutalmat, jót vagy rosszat, a ." 2 Korinthus 5:9,10

A haszontalan szolga

A példabeszéd folytatásában ezt olvassuk: „Akkor az, aki egy talentumot kapott, előjött, és így szólt: Uram, tudtam, hogy kemény ember vagy, aki arat ott, ahol nem vetettél, és gyűjt ott, ahol nem szórtál magot. Félelmemben elmentem, és elrejtettem a talentumodat a földbe. Tessék, vedd el, ami a tiéd! Ura így válaszolt neki: Te gonosz és lusta szolga! Tehát tudtad, hogy ott aratok, ahol nem vetettem, és ott gyűjtök, ahol nem szórtam magot? Akkor a bankároknak kellett volna befektetned a pénzemet. Amikor visszatértem, visszakaptam volna a pénzemet kamattal együtt.” Máté 25:24-27

Az egy tehetséggel rendelkező haszontalan szolga fontos hivatkozási pontként szolgál, amint azt a következő versek is mutatják: „Akkor az úr azt mondta: Vedd el tőle a tehetséget, és add oda annak, akinek tíz tehetsége van, mert aki valamivel rendelkezik, annak még többet adnak, és több mint elegendő lesz neki. De attól, akinek nincs semmije, még azt is elveszik, amije van.” Máté 25:28,29

Ezzel a példázattal Jézus azt tanította, hogy azok, akik nem használják ki az Isten szolgálatára rendelkezésükre álló lehetőségeket és kiváltságokat,

elveszítik ezeket a kiváltságokat. Ezeket másoknak adják, akik hűségesen használták ki tehetségüket és lehetőségeiket.

Sátán kihívása

Urunk Jézus a teljes elkötelezettség legfőbb példája, amelyet követnünk kell. Ezt az elkötelezettséget hamarosan megmutatta, miután Keresztelő János megkeresztelte a Jordán folyóban. Ekkor engedte meg a Mennyei Atya, hogy a Sátán a test, a világ és az ellenség szerint kísértse őt. Az evangéliumban így olvashatjuk: „Akkor a Lélek a pusztába vitte Jézust, hogy ott a gonosz kísértsen. Negyven nap és negyven éjszaka böjtölt, és nagyon megéhezett.” Máté 4:1,2

Jézus elutasította a Sátán első javaslatát, miszerint ha ő Isten Fia, akkor parancsolhatja, hogy a kövek kenyérré váljanak, hogy csillapítsák éhségét. Jézus gyorsan válaszolt egy bibliai idézettel, amikor kijelentette: „Írva van: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” Máté 4:3,4; Mózes 8:3

Második kísérletében a Sátán egy- zsoltárból idézett (Zsoltárok 91:11,12), amely látszólag biztosította Jézust arról, hogy ha valóban Isten Fia, akkor a templom tetejéről levetheti magát anélkül, hogy félnie kellene a sérülésektől. Az Úr ismét a

Szentírásból merített választ – egy olyanból, amely megfelelően értelmezte a Sátán által félrevezető módon idézett szöveg jelentését. Jézus így szólt: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” Máté 4:5-7; Mózes 6:16

Sátán harmadik kísérlete Jézus ellen az volt, hogy gondolatban egy nagyon magas hegyre vitte, ahonnan láthatták a világ összes királyságát. Az ördög felajánlotta, hogy Jézusnak adja őket, ha leborul előtte és imádja őt. Az Úr azonban ismét így válaszolt: „Írva van: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.” Máté 4:8-10; Mózes 6:13,14

Később Pál apostol a Sátánt a jelen gonosz világ istenének nevezte. „A Sátán, aki e világ istene, elvakította azok elméjét, akik nem hisznek. Nem képesek látni a Jó Hír dicsőséges fényét. Nem értik ezt az üzenetet Krisztus dicsőségéről, aki Isten pontos képmása.” (2 Korinthus 4:4). Amikor Jézus Pilátus előtt állt, elismerte, hogy lesz királysága, de az nem „e világból való” lesz. Pilátusnak azt mondta: „Az én királyságom nem földi királyság. . . az én királyságom nem e világból való. (János 18:36). Ebből megértjük, hogy bármilyen részvétel a Sátánnal a jelen gonosz világ uralmában bűn lett volna Jézus részéről. Ezt tudva, az Úr nem hagyta magát becsapni a Sátán ajánlatával.

Felkészülés a harcra

Pál az efezusi gyülekezetnek írt levelében így buzdít: „Végül pedig legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében. Vegyétek fel az Isten teljes fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz cselvetéseinek. Mert a mi harcunk nem vér és test ellen folyik, hanem a fejedelmek, a hatalmasságok, a sötét világ urai és a gonosz szellemi erői ellen a mennyei helyeken.” (Efézus 6:10-12). Az apostol arra buzdította a testvéreket, hogy nagyobb hittel, magabiztossággal és bizalommal forduljanak Urunk erejéhez. Ez különösen fontos a mai korban, amelyben élünk.

„Ezért vegyétek fel Isten minden fegyverzetét, hogy a gonosz idején ellenállhassatok az ellenségnek. Akkor a harc után is szilárdan állhattok. Álljatok meg a helyeteken, övözzétek fel az igazság övét és vegyétek fel Isten igazságosságának páncélját. Lábbeliként vegyétek fel a jó hírből származó békességet, hogy teljesen felkészültek legyetek. Mindezek mellett emeljétek fel a hit pajzsát, hogy megállítsátok az ördög tüzes nyilaikat. Vegyétek fel a megváltást sisakként, és fogjátok meg a Lélek kardját, amely Isten ígéje.” Efézus 6:13-17

Az egész Isteni fegyverzet felvétele szükséges ahhoz, hogy megvédjen minket a ránk zúduló tüzes nyilaktól, mert harcunk a sötétség fejedelme és a gonosz szellemek ellen folyik a mennyei helyeken. Ha a Sátán rájön, hogy jól védettek vagyunk, és a Mennyei Atya kegyelmével és erejével ellenállunk neki, akkor visszavonul a támadásaiból, bár mindig éberén figyelni fogja, hogy nem tettük-e félre a keresztény fegyverzetet a figyelmetlenségünk miatt. Jakab 4:7; 1 Péter 5:8,9

Szembenézni ezzel a zavaros világgal

Ahogy belépünk az új, 2026-os évbe, tudatában vagyunk annak a félelemnek és bizonytalanságnak, amely jelenleg a nemzeteket fogva tartja. Sok úgynevezett nyugati országban egyre növekszik a polarizáció a kormány és a nép véleménye között szinte minden belföldi és világpolitikai kérdésben. Ez egyre növekvő politikai és társadalmi zavargásokhoz, egyes esetekben pedig erőszakhoz és gyilkosságokhoz vezetett. Egy másik fronton az mesterséges intelligencia (AI) exponenciálisan növekszik az egész világon. Ezzel együtt sokan félnek attól, hogy azt romboló célokra használják, mind az egyének, mind a társadalom ellen. A munkaerő-felvétel és a munkaerőpiac fokozatos gyengülése is nagy aggodalmat kelt sok emberben és az családokban. Ezt az aggodalmat tovább

fokozza az a kilátás, hogy az AI szélesebb körű használatával hatalmas számú munkahely szűnik meg.

A világszíntéren az orosz-ukrán háború folytatódik, anélkül, hogy végleges békés megoldásról született volna megállapodás. Bár Izrael és a Hamász nemrégiben tűzszünetről és bizonyos egyéb rendelkezésekről állapodott meg, a helyzet Izraelben és általában a Közel-Keleten továbbra is potenciális konfliktusok, támadások és esetlegesen a teljes háború újrakezdésének gyújtópontja. Ehhez hozzátartozik a sok országban növekvő antiszemitizmus, mivel az emberek és a nemzetek egyre inkább Izraelt okolják a világnak ebben a részében felmerülő számos problémáért. A terrorista szervezetek továbbra is működnek a világ különböző részein, ami sokakban félelmet kelt, hogy mikor és hol történhet újabb támadás. Ezek, a világban növekvő zűrzavar számos más jele mellett, 2026-ra lépve, biztosan visszautalnak Pál szavaira: „Az utolsó napokban veszélyes idők jönnek.” (2 Timóteus 3:1) Ezért mennyire fontos a keresztények számára, hogy még inkább felismerjük annak szükségességét, hogy felvegyük Isten teljes fegyverzetét, és megőrizzük elszántságunkat, hogy a hit jó harcát vívjuk. 1 Timóteus 6:12

Napi emlékeztető

Sok bibliai tanulmányozó ismeri a „My Morning Resolve” (Reggeli elhatározásom) című művet, amely sok keresztény számára csodálatos forrása a napi segítségnek és bátorításnak. Folytassuk örömünket ennek a csodálatos áldásnak a hatókörében, miközben arra törekszünk, hogy biztosítsuk elhívásunkat és kiválasztásunkat. Ide tesszük, hogy emlékeztessen minket felelősségünkre és kiváltságunkra, hogy most és az előttünk álló új évben megújítsuk fogadalmat a Úrnak.

Reggeli elhatározásom

Legelső gondolatom az legyen: „Mit adjak az Úrnak mindazért, amit értem tett? Felveszem az üdvösség kupáját, és az Úr nevét hívom segítségül [kegyelemért]. Megfizetem fogadalmaimat a Magasságosnak.” Zsoltárok 116:12-14

Emlékezve az isteni hívásra: „Gyűjtsétek össze hozzám szentjeimet, akik áldozattal szövetséget kötöttek velem” (Zsoltárok 50:5), elhatároztam, hogy az Úr kegyelme segítségével ma, mint Isten szentje, teljesítem fogadalmaimat, folytatva a test és érdekei

feláldozásának munkáját, hogy elnyerjem a mennyei örökséget, mint örököstársaim a Megváltómnak.

Igyekszem egyszerű és őszinte lenni mindenki iránt.

Nem magamat akarom kedveskedni és tisztelni, hanem az Urat.

Óvatos leszek, hogy ajkaimmal tiszteljem az Urat, hogy szavaim mindenkinek kedvesek és áldottak legyenek.

Törekedni fogok arra, hogy hűséges legyek az Úrhoz, az Igazsághoz, a testvérekhez és mindazokhoz, akikkel kapcsolatban állok, nemcsak a nagy dolgokban, hanem az élet apró dolgain is.

Bízva az isteni gondviselésben és abban, hogy minden érdekemet a legmagasabb jólétem érdekében irányítja a gondviselés, arra fogok törekedni, hogy nemcsak tiszta szívű legyek, hanem minden aggodalmat, minden elégedetlenséget, minden kedvetlenséget elhárítsak.

Nem fogok morogni vagy panaszkodni azon, amit az Úr gondviselése megenged, mert

„A hit szilárdan bízhat benne, bármi is történjék.”

Az igazságosságra ösztönzés

Kulcsversek: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, akkor önmagunkat csaljuk meg, és az igazság nincs bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, ő hűséges és igazságos, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden gonzságtól.”
1 János 1:8,9

Kiválasztott igék:
1 János 1:5-10; 2:1-8

A tudósok szerint ez a levél körülbelül 90-ben íródott. Addigra a kereszténység már jelentős jelentőségre tett szert, és a hívők szétszóródtak a pogány világban. A kereszténységben sok dolog vonzotta a korabeli görög filozófusokat. Azonban ők megpróbálták azt pogány filozófiáikkal ötvözni, és sokan úgynevezett „keresztény filozófusokká” váltak. Pál apostol figyelmeztetett, hogy ez „ellentétes az áltudásnak nevezett eszmével”. 1 Timóteus 6:20

János levelét azért írta, hogy megerősítse a keresztényeket a filozófusok felforgató tanításaival

szemben. Ő arra buzdította őket, hogy csak Jézus és az apostolok tanításait tartsák meg, és ezeket a filozófiai tanításokat hazugságnak tekintsék. Minden ilyen hamis tanítót a „sok antikrisztus” képviselőjének, vagyis Krisztus ellenségének kellett tekinteni, akiről az apostol János figyelmeztetett, hogy „már most is” a világban vannak. 1 János 2:18

Jánosnak az volt a célja ezzel a levéllel, hogy igazságosságra buzdítsa őket: „Írok nektek, kicsinyeim, mert bűneitek megbocsátattak az ő nevéért. Írok nektek, atyák, mert ismeritek azt, aki a kezdetektől fogva van. Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt. Írok nektek, kicsinyeim, mert megismertétek az Atyát. Írtam nektek, atyák, mert megismertétek azt, aki a kezdetektől fogva van. Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje bennetek marad, és legyőztétek a gonoszt.” 1 János 2:12-14

Ezt a levelet írva az apostol János már meglehetősen idős volt. Tapasztalatai miatt jelleme nagyon meglágyult, ezért mind az érett, mind az új hívőkhöz nagyon gyengéden szólt. Azt kívánta, hogy felismerjék a bűntől való tartózkodás, az Isten szeretetében való maradás és így Krisztusban való éretté válás fontos felelősségét.

Érdemes megjegyezni, hogy a keresztények többsége soha nem tapasztalja meg azt a teljes örömet, békét és áldást, amelyben részesülhetne. Sokan megelégednek Krisztus tanításának alapelveivel, és „csecsemőként” nem mennek tovább, hogy ezeket az elveket áldozatban és szolgálatban teljes mértékben kifejlesszék. (1 Korinthus 3:1). János arra vágyott, hogy felkeltse a hívők elméjét és szívét, hogy értékeljék és használják Krisztusban meglévő kiváltságaikat, hogy ezáltal növekedjenek és fejlődjenek benne.

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk” Jézus szolgálatának kezdetétől fogva, ez volt János tanúsága. (1 János 1:1). Ő és a többi apostol látták Krisztust életében és halálában; látták őt feltámadása után; tudták, hogy ezek a dolgok igazak. Az apostolok mindent elvesztettek, amikor hirdették az Igazság szavát. Filippi 3:8

A keresztény hit alapját képező bizonyság nem az emberé, hanem Istené. Az embernek nem volt érdemes hallgatni való bizonyága ebben a kérdésben, amíg Isten először Jézuson, majd az apostolokon keresztül nem szólt. Mivel ők látták és ismerték Jézust, biztos bizonyosságuk van, és „bizonyosságuk igaz”. János 21:24

A tékozló fiú példázata

Kulcsvers: „Mert ez az én fiam meghalt, és újra életre kelt; elveszett, és megtaláltatott. És elkezdtek örülni.”
Lukács 15:24

Kiválasztott igeszakasz:
Lukács 15:11-24

A tékozló fiú példázata ezekkel a szavakkal kezdődik: „Egy embernek két fia volt. A fiatalabbik fia azt mondta apjának: Akarom a részemet a vagyonodból, mielőtt meghalsz. Az apa beleegyezett, hogy megossza vagyonát fiai között. Néhány nappal később a fiatalabbik fia összepakolta minden holmiját, és elköltözött egy távoli országba, ahol elpazarolta minden pénzét a kicsapongó életmódra. Amikor a pénze elfogyott, nagy éhínség sújtotta a vidéket, és ő éhezni kezdett.” Lukács 15:11-14

Ez a példabeszéd általános értelemben szemlélteti Isten viszonyát az egész emberiséggel. A fiatalabbik fiú, miután sokat kapott apjától, elhagyta az apja házát, és elpazarolta mindazt, amit kapott, „zaz „vad

életmódra” költötte. Miután elhagyta apja házának kiváltságait, ő példázza mindazokat, akik bűnbe estek, és „halottak lettek a vétkeikben és bűneikben”. Efézus 2:1; Róma 3:23

Miután rájött, hogy eltévedt, a fiatalabbik fiú később alázatosan visszatért apjához. Azt mondta: „Hazamegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened, és már nem vagyok méltó arra, hogy a fiadnak nevezd. Kérlek, vedd fel engem szolgádnak.” Így hazatért apjához. És még messze volt, amikor apja meglátta őt. Szeretet és irgalom töltötte el, odarohant fiához, átölelte és megcsókolta.” Lukács 15:18-20

A tévelygő fiú rájött hibáira, és visszatért apjához, aki örömmel fogadta. Az apa szemében a fiú halott volt, amíg távol volt. Azonban újra életre kelt, amikor önként visszatért. Milyen nagyszerűen illusztrálja ez nekünk Isten szeretetének hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét. Ezzel a példázattal Jézus azt akarta, hogy hallgatói megértsék Isten jóságát és gondoskodását, amellyel az elveszett emberiséget vissza akarja nyerni. Valóban, mindannyian elvesztek Ádám bűne miatt, de mindannyian lehetőséget kapnak az életre Krisztus által. „Mivel az ember által jött a halál, az ember által jött a halottak feltámadása is. Mert amint

Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.” 1 Korinthus 15:21,22

Ennek a példázatnak egy másik tanulsága, hogy az apa jól képviseli Jehova Istent; az idősebb fiú Izrael hűséges szolgáit és az Ószövetség prófétáit jelképezi; a fiatalabb fiú pedig a nemzet többi részét képviseli, akik nagyrészt önfejűek és engedetlenek voltak az isteni törvényt illetően. Mivel Izrael népe egésze elutasította Jézust, mint Messiásukat, és keresztre feszítette, Isten elutasította őket. Jézus azt mondta: „Íme, házatok elhagyatottan marad utánatok.” Máté 23:38

Az engedetlen fiúhoz hasonlóan azonban Izrael is visszatér Isten kegyelmébe. „Így egész Izrael megmenekül. Ahogy az Írások mondják: A Megváltó Jeruzsálemből jön, és elfordítja Izraelt a gonoszástól. Ez az én szövetségem velük, hogy eltörlöm bűneiket. ... Mert Isten mindenkit a engedetlenségre kötött, hogy mindnyájuknak irgalmat mutasson. Ó, Isten bölcsességének és tudásának gazdagsága, mennyire kifürkészhetetlenek az ő ítéletei, és megismerhetetlenek az ő útjai!” Róma 11:26-33

A farizeus és a vámszedő

Kulcsvers: „Mondom néktek, ez az ember igazul ment haza, nem pedig a másik; mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, aki pedig magát megalázza, felmagasztaltatik.”
Lukács 18:14

Kiválasztott igeszakasz:
Lukács 18:9-14

A farizeusokat a zsidók körében nagyon vallásos rétegnek tartották. Legalábbis külsőleg jámborok voltak, és nagyon szigorúan betartották hagyományaikat. Belsőleg azonban, ahogy az Úr mondja nekünk, csoportként messze voltak a jóságtól. „Jaj nektek, írástudók és farizeusok, képmutatók!” Jézus, mivel látott a szívükbe, jogosult volt arra, hogy kiegészítő kijelentést tegyen, miszerint olyanok, mint a sírok, kívülről gyönyörűen fehérek, belülről azonban romlott. Máté 23:27

Hasonló csoportok vannak a mai kereszténységben is – azok, akik külsőleg erkölcsösek, nagyon szigorúak, pontosan betartják a szabályokat, és mégis nem tetszenek az Úrnak. Büszkéek az igazságosságukra, és nem veszik észre, hogy bár

természetüknél fogva kevésbé romlottak, mint mások, nincs semmi, amivel dicsekedhetnének. Ők, mint az egész emberiség, messze vannak a valódi tökéletességtől. „Nincs igaz ember, egy sem. ... Mindnyájan eltérték az útról.” (Róma 3:10-12). A mai lecke példázata azt akarja megmutatni, hogy Isten több szimpátiával és irgalommal tekint a bűnösebb emberre, aki alázatos és felismeri állapotát, mint az erkölcsileg jobb emberre, aki dicsekszik állítólagos igazságosságával.

A példabeszéd így kezdődik: „Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus állva így imádkozott magában: Istenem, köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, zsaroló, igazságtalan, házasságtörő, vagy akár mint ez a vámszedő. Hetente kétszer böjtölök, mindenem tizedét adom.” (Lukács 18:10-12). Az önelégült farizeus nyilvánvalóan sok tekintetben erkölcsileg jó ember volt. Ugyanakkor nagyon büszke volt, és dicsekedett igazságos cselekedeteivel. Emellett nagyon gyorsan elítélte másokat, ami egyértelmű jele volt rossz szívének.

A példabeszéd másik szereplője – a vámos, vagy adószedő – alacsonyabb osztályba tartozott, és általában megvetették az emberek. Sok gyengesége és bűnös hibája volt, de tisztában volt az állapotával. „A vámos messziről állva nem merte felemelni a

szemét az ég felé, hanem mellét verte, mondván: Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshez!” Lukács 18:13

Minden kereszténynek, Istenhez fűződő kapcsolatuk, bűneik eltörlése, a Szentlélek által való meg nem születésük és a szívükben zajló átalakulási folyamat miatt minden okuk megvan arra, hogy hálát adjanak az Úrnak. Ugyanakkor nincs semmi, amivel dicsekedhetnének, vagy ahogy Pál apostol fogalmaz: „Mi különböztet meg téged másoktól? Mi van neked, amit nem kaptál? ... Miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” 1 Korinthus 4:7

Ha tehát a magunk és mások közötti különbséget az Úrnak és az ő kegyelmi munkájának tulajdonítjuk, és nem magunknak, akkor ez a helyes szívbeli hozzáállás. Mindenki, aki ezt felismeri, helyesen adhat hálát az Úrnak, hogy ebben a tekintetben különbözik másoktól. Csak Isten és az ő Fia, Jézus Krisztus által vagyunk mások. „Kegyelemből vagytok megmentve a hit által, és ez nem töletek származik: ez Isten ajándéka: nem cselekedetekből, hogy senki ne dicsekedhessen. Mert mi az Ő alkotásai vagyunk, Krisztus Jézusban teremtetek.” Efézus 2:8-10

Jézus és Péter

Kulcsvers: „Harmadszor is megkérdezte tőle:
Simon, János fia, szeretsz-e engem?
Péter megsértődött, mert Jézus harmadszor is
megkérdezte tőle: Szeretsz-e engem? Azt
felelte: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy
szeretlek.
Jézus így szólt: „Legeltesd juhaimat!”
János 21:17

Kiválasztott igeszakasz:
János 21:15-19

Kulcsversünkben a feltámadt Jézus harmadszor is megkérdezte Pétertől, hogy szereti-e őt. Amikor Péter harmadszor is meghallotta ezt a kérdést, biztosan eszébe jutott a Kaifás bíróságán történt jelenet, amikor háromszor is megtagadta Mesterét, sőt még átkozta is (Máté 26:69-75). Péter háromszor tagadta meg az Urat, és most az Úr háromszor kérte meg, hogy erősítse meg iránta érzett hűségét. Ezzel Péter további biztosítékot kapott arra, hogy teljes mértékben visszaállították a Mester szeretetébe és kegyébe. Ez a három kérdés, amelyet Péternek tettek fel, az egyetlen feljegyzett említés, amely

visszavezetett az Úr megtagadására, és mentesítette őt minden további szemrehányástól.

Péternek feltett kérdésével az Úr egyszerűen csak azt kérdezte: „Szeretsz engem?” A Mester nem szidta meg őt három tagadásáért, hanem most csak meg akart győződni Péter szeretetének és hűségének mélységéről. Talán mi szükségesnek éreztük volna, hogy Péter először bocsánatot kérjen. Tanuljuk meg jól ezt a leckét, hogy másokat nagyon szelíden, inkább utalással, mint közvetlen váddal feddjük meg; inkább a jelenlegi szívük állapotáról kérdezzünk, mint a korábbi állapotukról, amelyben talán vétkeztek. Jézus Péternek feltett kérdései azt a fontos célt is szolgálták, hogy ellensúlyozzák Péter hajlamát, hogy halászati vállalkozását jobban szeresse és szolgálja, mint Krisztus ügyét.

Amikor Urunk az első két kérdésben azt kérdezte Pétertől: „Szeretsz engem?”, a görög „agapao” szót használta, amely a szeretet legmagasabb formáját jelenti – önzetlen, áldozatos és teljes odaadással, függetlenül a körülményektől vagy a jutalomtól. A harmadik kérdésben azonban a „phileo” görög szót használja, amely családi szeretetet, testvéri ragaszkodást és barátságot jelent. Péter ezt fájdalmasan fogadta. Tudta, hogy testvéri szeretettel és ragaszkodással szereti a Mestert, de rájött, hogy

még nem érte el a szeretet legmagasabb formáját, az „agapao”-t.

Péter karakterének egyik legdicsehetősebb vonása a kitartása volt. Ha hibát követett el, gyorsan változtatott a magatartásán, mi rá hívták a figyelmét. Bűntudatot érzett, hogy bármi árnyék vetült közte és az Úr közé, amit a bűnbánata nem tudott teljesen eltávolítani. Jézus tudta, hogy Péter szíve tiszta. Ahelyett, hogy a korábbi hibáját emlegette volna, inkább elmondta Péternek, hogy milyen munkát szeretne, ha végezzen. Amikor Jézus azt kérte Pétertől, hogy „legeltesse juhait” és „bárányait”, ezzel hangsúlyozta, hogy mostantól Péter feladata a nyáj gondozása, nem pedig a halászat. (János 21:15-17). Az Úr emlékeztette Pétert, hogy korábban „emberhalásznak” hívta el. Tudva, hogy Péter szíve még mindig hűséges és buzgó, Jézus megújította ezt a megbízatást. Máté 4:19

Ha Péter folytatta volna a halászati tevékenységet, és elhanyagolta volna az Úr juhait, cselekedetei ellentmondtak volna válasznak. Ez szavakban szeretet lett volna, de tettekben és igazságban nem. Nekünk is meg kell tanulnunk ennek a tapasztalatnak a tanulságát. Jézus szavainak megfelelően hagyjuk hátra a világi célokat és ambíciókat, és teljes szívvel vegyünk részt, ahogy Péter is tette, a szellem által

nemzett juhok, Krisztusban testvéreink
szükségeinek kielégítésében. 1 Péter 4:10,11

A nemes bereaiak

„A bereai zsidók nemesebbek voltak, mint a thesszaloniaiak, mert nagy lelkesedéssel fogadták az üzenetet, és minden nap tanulmányozták az Írásokat, hogy meggyőződjenek arról, igaz-e, amit Pál mond. Ennek eredményeként sokan közülük hittek, köztük számos jeles görög nő és sok görög férfi is.”

Apostolok cselekedetei 17:11,12

Ahogy belépünk egy újabb évbe, ez a megfelelő idő arra, hogy minden igazságot kereső Biblia-tanuló emlékeztesse magát arra, mennyire fontos szorgalmasan tanulmányozni Isten Igéjét. A Bibliát mindenki elismeri minden idők legnagyobb könyvének. Hosszú története egészen a föld csodálatos teremtésének kezdetéig nyúlik vissza, amikor is a föld Isten földi teremtésének otthonául készült. Oldalain elsöprő bizonyítékok találhatók annak fontosságáról és jelentőségéről az emberi család számára. Évszázadok óta számtalan ember fogadja el Isten szerető Mennyei Atyánk, a világegyetem nagy Istene által ihletett Igének.

A Biblia tanításai és igazságos elvei megkülönböztetik minden más könyvtől, és még a mai modern világban is az igazság a mércéje marad. Fő témája, a megváltás és az emberi család végső megmentése a bűn és a halál pusztításától, megtalálható a különböző könyvekben, amelyeket sok szerző írt hosszú évszázadok alatt. Ez hangsúlyozza a Biblia isteni ihletésű harmóniáját és célját. Figyelmünket így az igazság különböző elvei vonzzák, amelyekben minden ihletett író összhangban van mások írásaival, még ha azok más időben és helyen is születtek.

Isten szent szavát a civilizáció fáklájának is nevezik. Erkölcsi és etikai tanításai minden más könyvnél jobban befolyásolták az emberiség gondolkodását, hogy nemesebb életet éljen. Szinte kimeríthetetlen forrása az inspiráló és vigasztaló üzeneteknek. Sokan találták a Bibliát vigasz forrásának a bánat idején. Mások erőt merítettek belőle, hogy szembenézzenek az élet bizonytalan helyzeteivel, míg egyesek megnyugvást kerestek a benne található sok tanításban.

A Biblia különösen a kereszténység tankönyve. Felfedi a Mennyei Atya csodálatos tervét és célját az emberi család teremtésében és megváltásában. Ez az üzenet egy nagyszerű és végső következtetéshez vezet, amely Krisztus dicsőséges királyságának,

hatalmának és tekintélyének jövőbeli uralmában csúcsosodik ki az egész földön. Ez, az Új-Zsidókhöz írt levél () szerint „az idők terve szerint” történik, amelyet Isten „a megkent Jézus, a mi Urunk számára” készített. Efézus 3:11

A Biblia csodálatos szerzőjéről és örök céljáról a zsoltáros Dávid így írt: „Az egek hirdetik Isten dicsőségét, az égbolt hirdeti keze munkáját. Nap nap után hirdetik, éjszaka éjszaka után mutatják meg tudásukat. Nincs hangjuk, nem használnak szavakat, hangjuk nem hallatszik. De hangjuk eljut az egész földre, szavuk a világ végéig. Az égben Isten sátrat állított a napnak. Olyan, mint a vőlegény, aki kijön a kamrájából, mint a bajnok, aki örömmel futja a pályáját. Felkel az ég egyik végén, és körbefut a másikig; semmi sem marad ki a melegéből. Az Úr törvénye tökéletes, felfrissíti a lelket. Az Úr rendeletei megbízhatóak, bölcsé teszik az egyszerűeket. Az Úr parancsolatai igazak, örömet adnak a szívnek. Az Úr parancsai ragyogóak, fényt adnak a szemnek. Az Úr félelme tiszta, örökké megmarad. Az Úr rendeletei szilárdak, és mind igazak. Értékesebbek az aranynál, a sok tiszta aranynál; édesebbek a méznél, a méhsejtéből való méznél. Zsoltárok 19:1-10

A hit szolgálata

Az első keresztény egyház megalakulásakor Pál apostol és társai sokat utaztak, hogy az igazságot hirdessék a megtért keresztényeknek. Segítettek ezeknek az új testvéreknek Krisztusban gyülekezeteket szervezni a tanulás, a szolgálat és a közösség céljából. Isten nagy bölcsességének és gondviselésének köszönhetően Lukács, a történetíró és az Apostolok cselekedeteinek szerzője, sok ilyen fontos eseményt rögzített. Apostolok cselekedetei 1:1,2; Lukács 1:1-4

Az igazság ismerete, amelyet Pál és társai hirdettek, a Mennyei Atya tervét és célját hirdette a bűnös és haldokló emberi család végső üdvösségére és megbékélésére vonatkozóan. (Efézus 1:13; Kolosszus 1:20; Titus 2:11). Az Igazság Szent Szellemé megnyitotta az utat Krisztus hűséges követőinek kis nyájának is, hogy a mennyei elhívásért küzdjenek, és Krisztus menyasszonyának részeként helyet kapjanak. Így biztosak lehetünk abban, hogy „Ne féljete, kis nyáj, mert Atyátoknak tetszik, hogy nektek adja a királyságot.” Lukács 12:32

A hűségesek kiváltságos helyzetben lesznek, hogy dicsőséges Urunkkal együtt részesüljenek mennyei királyságában, és áldásokat osszanak a föld minden

családjának (1Mózes 22:16-18). Ez a dicsőséges elrendezés biztosítja mindazok feltámadását is, akik sírjaikban vannak – azokét, akik tudtukon kívül várják a Krisztus uralkodása alatt még meg nem valósult királyság felállítását. János 5:28,29; Apostolok cselekedetei 24:15; 1 Korinthus 15:25,26

Konfliktusok az út során

Az apostolok hosszú utazásai során, amelyek célja az örömhír terjesztése volt, sok új keresztény hívő csatlakozott a gyülekezetekhez, és megismerte az Igazságot, valamint a közösséget az Úr népével. Azonban előítéletek és konfliktusok gyakran merültek fel, és követték Pált és társait, bárhová is mentek. Feszültség volt azok között, akik erősen ragaszkodtak a zsidó törvény ismerős tanításaihoz, és azok között, akik Krisztus Jézus új tanításait hirdették. Ezeket a tanításokat a legtöbb esetben sokan hallották először.

Közvetlenül a mai igeszakasz előtt Pál és Szilás éjszaka elmenekültek Thesszalonikából Bereába (Cselekedetek 17:10). Amikor megérkeztek, áldásként fogadták őket a helyi zsinagógában. Nagy hatással volt rájuk a testvérek élénk érdeklődése és lelki növekedése Isten Igéjének tanulmányozásában, és megjegyezték, hogy ez „nemesebbé” teszi őket, mint a thesszalonikai gyülekezet tagjait.

Csodálatos tulajdonság

A „nemes” szó, ahogyan ebben az esetben használják, arra a csodálatra méltó szellemi és jellembeli tulajdonságra utal, amelyet a bereai Krisztus testvérei tanúsítottak, amikor a Szentírást tanulmányozták. Nyilvánvalóan az volt a vágyuk, hogy magukévá tegyék az Igazság tanításait és tanításait. A szentírás jobb értelmezése kibővíti a nemesség gondolatát, és más bibliafordításokban is így szerepel. Összehasonlításképpen olvassuk: „Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, mert nagy buzgósággal fogadták az ígét, és naponta vizsgálták az Írásokat, hogy meggyőződjenek arról, hogy így van-e. Ezért sokan közülük hittek, köztük számos jeles görög nő és férfi.” (Cselekedetek 17:11,12). Így hangsúlyozódik azoknak a testvéreknek a vágya, hogy nemcsak naponta kutatták az Írásokat, hanem „nagy buzgósággal” igyekeztek azokat alaposan megvizsgálni és bizonyítani.

Pál és Péter tanúsága

Pál így intette a thesszalonikai gyülekezet testvéreit: „Minden dolgot vizsgáljatok meg, és ami jó, azt tartsátok meg.” (1 Thesszalonikaiak 5:21). Amikor szeretett testvérének, Timóteusnak írt, az apostol így bátorította őt: „Törekedj arra, hogy Isten előtt

alkalmasnak bizonyulj, mint munkás, aki nem szégyelli magát, aki helyesen osztja [kezel] az igazság szavát.” (2 Timóteus 2:15). Később így intette: „Maradj meg abban, am , amit tanultál, és amiről meggyőződél, tudva, kitől tanultad, és hogy gyermekkorod óta ismered a szent iratokat, amelyek Krisztus Jézusban való hit által bölccsé tesznek téged az üdvösségre. Minden Szentírás, amely isteni ihletésből származik, valóban hasznos a tanításra, a meggyőzésre, a javításra, az igazságosságban való fegyelmezésre; hogy az Isten embere teljes legyen, minden jó cselekedetre teljesen alkalmas.” 2 Timóteus 3:14-17

Első levelében az apostol Péter hasonlóképpen sürgette: „Mint mindenki ingyenes ajándékot kapott, úgy szolgálatok egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai. Ha valaki beszél, úgy tegye, mint Isten szava; ha valaki szolgál, úgy tegye, mint Isten erejéből; hogy mindenben dicsőítsék Istent Jézus Krisztus által, akinek a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.” 1 Péter 4:10,11

Ha megfelelő szívvel fogadjuk, Pál, Péter és más apostolok intései és bátorításai segítettek kialakítani a Krisztushoz hasonló szellemet az Úr nyomdokaiba lépő összes követőjében pünkösöd óta. Ez magában foglalja azt is, hogy az Igazság megfelelő sáfárai legyenek, ami minden keresztény számára fontos

tanulság, amelyet érdemes követni. Ez különösen igaz most, azok számára, akik ennek a „jelen gonosz világnak” a végnapjaiban élnek. Galata 1:4

Ezeknek az emlékére

Péter közel kétezer évvel ezelőtt írt csodálatos szavai továbbra is áldásként szolgálnak nekünk, Krisztus követőinek. Ő így hirdette: „Mindig emlékeztetni foglak titeket ezekre a dolgokra – még akkor is, ha már tudjátok őket, és szilárdan álltok az igazságban, amelyet tanítottak nektek. És csak helyes, hogy életem végéig emlékeztessem titeket ezekre. Mert Urunk, Jézus Krisztus megmutatta nekem, hogy hamarosan el kell hagynom ezt a földi életet, ezért keményen fogok dolgozni, hogy biztosan mindig emlékezzetek ezekre a dolgokra, miután elmentem. 2 Péter 1:12-15

Az apostol folyamatosan hirdette az igazság szavait, amelyeket Urunktól, Jézustól kapott földi szolgálata során. „Nem ravaszul kitalált meséket követtünk, amikor közöltük veletek Urunk, Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét [görögül: jelenlétét], hanem szemtanúi voltunk az ő fenségének. Mert ő Istentől, az Atyától kapott dicsőséget és tiszteletet, amikor ilyen hang hallatszott hozzá a dicsőséges dicsőségből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm. És ezt a hangot, amely a mennyből

hallatszott, mi is hallottuk, amikor vele voltunk a szent hegyen.” 2 Péter 1:16-18

Péter tovább hangsúlyozta, hogy az Igazságot Isten Szent Szellem, hatalma és befolyása által kapjuk meg. „Még nagyobb bizalommal vagyunk a próféták által hirdetett üzenet iránt. Nagy figyelmet kell szentelnetek annak, amit írtak, mert szavaik olyanok, mint egy lámpa, amely sötét helyen ragyog – amíg el nem jön a Hajnal, és Krisztus, a Hajnalcsillag, ragyogni nem kezd a szívetekben. Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy a Szentírásban szereplő próféciák soha nem a próféták saját megértéséből vagy emberi kezdeményezésből származnak. Nem, ezeket a prófétákat a Szentlélek vezette, és ők Istentől szóltak.” 2 Péter 1:19-21

Első levelében Péter egyértelművé tette, hogy az általa mondott szavak azokhoz szóltak, akik teljes odaadással Istennek szentelték az életüket: „Hogy a ti hitetek próbája, amely sokkal értékesebb, mint az elpusztuló arany, amely tűzben próbáltatik, dicsőre, tiszteletre és dicsőségre találjon Jézus Krisztus megjelenésekor [kinyilatkoztatásakor]: akit nem láttatok, de szeretitek; akiben, bár most nem látjátok, mégis hisztek, és kimondhatatlan és dicsőséges örömmel örültök: elnyerve hitetek végső eredményét, lelketek üdvösségét.” 1 Péter 1:7-9

Ezeket az igazság szavakat senki másnak nem fedték fel, sem a régi prófétáknak, sem az angyaloknak. Ő így magyarázta: „Erről az üdvösségről a próféták is érdeklődtek és szorgalmasan kutattak, akik jövendölték a nektek járó kegyelmet: kutatták, hogy mit vagy milyen időt jelentett a bennük lévő Krisztus Lelke, amikor előre tanúskodott Krisztus szenvedéseiről és az azt követő dicsőségről. Nekik lett kinyilatkoztatva, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgálnak azzal, amit most azok jelentettek nektek, akik az evangéliumot hirdették nektek a mennyből elküldött Szentlélekkel; amit az angyalok is meg akarnak ismerni. Ezért övezétek fel a ti elmétek derekát, legyetek józanok, és reméljétek a végéig az irgalomra, amely Jézus Krisztus megjelenésekor lesz nektek adva.” 1 Péter 1:10-13

Fentről jövő bölcsesség

Jakab levele az Újszövetség legkorábbi írásai közé tartozik. Azokat a tanításokat tartalmazza, amelyeket először azoknak a zsidóknak adtak, akik röviddel Urunk Jézus földi szolgálatának befejezése után tértek át a kereszténységre. Jakab hangsúlyozza: „Minden jó ajándék és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától származik, akiben nincs változás, sem árnyék.” Jakab 1:17

A Mennyei Atya minden igazság forrása, és Szentlelke által ad megértést népének. „Saját akaratóból nemzett minket az igazság szent és megkegyelmezett szavával, hogy mi legyünk teremtményei első gyümölcsei. Ezért, szeretett testvéreim, minden ember legyen gyors a hallgatásban, lassú a beszédben, lassú a haragban.” Jakab 1:18,19

Isten népének csodálatos gondviselésével kapcsolatban Jakab rámutatott arra is, hogy Isten bölcsessége mindig tiszta és szent. „A felülről való bölcsesség először is tiszta, aztán békés, szelíd és könnyen meggyőzhető, irgalmas és jó gyümölcsökkel teli, részrehajlás és képmutatás nélkül. Az igazságosság gyümölcse pedig békességben vetődik el azoknak, akik békességet teremtenek.” Jakab 3:17,18

Az előző versekben figyelmünket arra a tényre irányítja, hogy a mennyei bölcsesség összhangban működik az isteni jellemvonásokkal. Bár a felülről jövő bölcsesség szelleme békés, az apostol nem helyezte annak fontosságát a tisztaság elé. Az igazi bölcsesség csak akkor békés, ha összhangban van a szentséggel és a tisztasággal. Csak azzal lehet békében, ami szent. A szelídség a tisztaságot követi, és békés, ha az Igazság szenteli meg. A mennyei bölcsesség akkor örül, ha „irgalommal teli”, és „jó

gyümölcsök” fejlődnek azok szívében, akiket a felülről jövő bölcsesség megvilágosított.

Az igazság fénye

Ézsaiás próféta a fényről és annak kapcsolatáról az élethez és az Igazsághoz beszél. Az isteni célt bemutatva így ír: „A vakokat olyan úton vezetem, amelyet nem ismernek; olyan ösvényeken vezetem őket, amelyeket nem ismernek: a sötétséget világossá teszem előttük, és a görbét egyenesre. Ezeket fogom tenni velük, és nem hagyom el őket.” „Sionért nem hallgatok, Jeruzsálemért nem nyugszom, míg igazsága ragyogásként nem jelenik meg, és üdvössége égő lámpásként nem ragyog.” Ézsaiás 42:16; 62:1

Sok más szentírás is felhívja figyelmünket a fény különleges ajándékára. „Nálad van az élet forrása: a te fényedben látunk fényt.” „Boldogok azok a népek, akik ismerik az öröm hangját: ők járnak, Uram, a te arcod fényében.” „A te igéd lámpás a lábamnak, és világosság az ösvényemnek.” „Az igazak útja olyan, mint a ragyogó fény, amely egyre jobban ragyog, míg el nem éri a tökéletes napot.” Zsoltárok 36:9; 89:15; 119:105; Példabeszédek 4:18

Krisztus követőinek útmutatásaként és lelki perspektívaként ezt olvassuk: „Senki sem gyújt lámpát, hogy aztán elrejtse vagy kosár alá tegye. A

lámpát inkább állványra teszik, hogy mindenki láthassa a fényét, aki a házba lép. A szemed olyan, mint egy lámpa, amely fényt ad a testednek. Ha a szemed egészséges, az egész testedet fény tölti be. De ha nem egészséges, a testedet sötétség tölti be. Győződj meg arról, hogy a fény, amelyet magadnak hiszel, valójában nem sötétség. Ha fény tölti be az egész testedet, és nincsenek sötét zugok, akkor az egész életed ragyogó lesz, mintha egy reflektor töltené be fényével.” Lukács 11:33-36

Meditálás Isten Igéjén

A meditáció azoknak a keresztény jellemvonása, akik szerető Mennyei Atyánk útján járnak, és az Ő Igéjében maradnak. Jézus születése előtt évszázadokkal a zsoltáros így írt: „Parancsaid örömömre szolgálnak. A te bizonyosságaid örökké igazak; adj nekem megértést, hogy élhessek. Teljes szívemből kiáltottam; válaszolj nekem, Uram! Betartom a te rendeleteidet. Kiáltottam hozzád; ments meg, és megtartom a te bizonyosságaidat. Hajnal előtt kelek, és segítségért kiáltok; várom a te szavaidat. Szemeim az éjszakai őrszolgálatot várják, hogy elmélkedhessek a te szavadon.” Zsoltárok 119:143-148

A zsoltáros továbbá így szólt: „Boldog az az ember, aki nem jár a gonoszok tanácsában, nem áll a

bűnösök útján, nem ül a gúnyolódók székében. Hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényén elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a maga idejében gyümölcsöt terem, levelei nem hervadnak el, és mindaz, amit cselekszik, sikerrel jár.” Zsoltárok 1:1-3

A zsidó testvéreknek írt levelében Pál apostol így ír: „Mert az Isten igéje élő és hatékony, élesebb, mint bármely kétélű kard, és áthatol a lélek és a szellem, az ízületek és a csontvelő megosztásáig, és megítéli a szív gondolatát és szándékát. Nincs teremtmény, amely elrejtőzhetne előle, hanem minden nyitva van és meztelenül fekszik annak szeme előtt, akivel dolgunk van. Mivel tehát nagy főpapunk van, aki átment a mennyeken, Jézus, az Isten Fia, tartsuk meg vallomásunkat.” Zsidók 4:12-14

Jézus bizonyága

Jézus egyértelművé tette, hogy ő nem a saját akaratát, hanem a Mennyei Atya akaratát és célját hivatott végrehajtani. Alázatos szavai János evangéliumában vannak megörökítve, ahol ezt olvashatjuk: „Magamtól semmit sem tehetek. Úgy ítélek, ahogy Isten mondja. Ezért az én ítéletem igazságos, mert annak az akaratát teljesítem, aki engem küldött, és nem a saját akaratomat. Ha magamról tanúskodnék, a tanúvallomásom nem

lenne érvényes. De valaki más is tanúskodik rólam, és biztosíthatom önöket, hogy minden, amit rólam mond, igaz.” János 5:30-32

Amikor Jézus azt mondta, hogy „valaki más is tanúskodik rólam”, Keresztelő Jánosra utalt. Ő volt Krisztus előfutára, és előkészítette az utat az ő szolgálatához. „Ti magatok is küldtetek nyomozókat, hogy hallgassák meg Keresztelő Jánost, és az ő tanúsága rólam igaz volt. Természetesen nincs szükségem emberi tanúkra, de azért mondom ezeket, hogy megmeneküljete. János olyan volt, mint egy égő és ragyogó lámpa, és egy ideig izgatottan hallgattátok az üzenetét. De nekem nagyobb tanúm van, mint Jánosnak: a tanításaim és a csodáim. Az Atya ezeket a tetteket adta nekem, hogy véghezvigyem, és ezek bizonyítják, hogy ő küldött engem. És az Atya, aki küldött engem, maga tanúskodott rólam. ...Ti szorgalmasan tanulmányozzátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy bennük van az örök élet. Ezek azok az Írások, amelyek rólam tanúskodnak.” János 5:33-37,39

A bereaiak öröksége

Pál apostol megfigyelése, hogy a bereai város egyháztagjai nemes lelkű Biblia-tanulók voltak, pozitív tanulság minden Úr népének, amelyet mindig szem előtt kell tartaniuk. Ezek a testvérek őszintén

hittek Isten tévedhetetlen Igéjében, és hangsúlyozták, hogy ez az egyetlen igazi forrás a megértéshez. Mélyen értékelték annak értékét és jelentőségét, mint „így szól az Úr” a hitük végső bizonyítékaként.

Ismét idézve a bevezető szövegünket, egy másik fordításból, a bereai testvérek örökségéről a következőket olvashatjuk: „Ezek a zsidók jobbindulatúak és nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, mert teljes mértékben készek voltak, és elfogadták és örömmel fogadták az üzenetet, amely szerint Krisztuson keresztül örök üdvösséget nyerhetnek Isten országában, és lelkesen és buzgón kutatták és vizsgálták a Szentírást nap mint nap, hogy meggyőződjenek ezeknek a dolgoknak a valóságáról. Sokan közülük ezért hívőkké lettek, köztük nem kevés jeles görög, nők és férfiak egyaránt.” ApCsel 17:11,12